

Les associacions

JORDÍ DALMAU I AUSÀS

He trigat cinc anys a trobar el remei al mal de l'associacionisme de la Seu. Durant aquest període de temps ha estat molt vinculada a dos col·lectius, un de joves cristians i un altre d'ecologistes. En tots dos vaig adoptar la mateixa actitud (clarament "apostòlica" en el sentit d'implícit la resta de socis i membres en l'activitat del grup), i vaig prendre funcions similars (era del que "tiraven del carro"). I això durant cinc anys. Però a la fi va passar el que no em pensava mai que arribés. Després d'algunes revifalles i d'un parell d'injeccions d'il·lusió vaig haver d'admetre que m'havia "cremat", com se sol dir en el món associatiu. M'havia afartat d'organitzar coses i acabar sent els quatre de sempre i d'haver de passar al davant en gairebé tots els afers. Vaig plegar dels dos col·lectius i ara he entès l'error de base que vaig cometre en l'un i en l'altre. És que el plantejament fundacional de tota associació que vulgui durar ha de deixar molt clares les responsabilitats dels seus

membres i les fites que vol assolir. Si pretenem fer tots una mica de tot i que les activitats que organitzem siguin multitudinàries estarem abocats al fracàs i, encara pitjor, a una "cremada" imminent (tot i que en alguns casos aquesta imminència es pugui estirar durant anys). Quedar tip d'organitzar activitats pot fer que una persona molt entusiasta acabi per no participar més en cap acte associatiu, i això

és el més greu, ja que no només s'hauran deixat de fer les activitats que aquesta persona promovia, sinó que hauran perdut potencial humà, cosa que sempre és lamentable i més aquí, que estem faltats de persones que es dediquin a promoure l'esport, la cultura, el coneixement de la natura, etc.

La fugacitat dels col·lectius és el problema principal de l'associacionisme urgellenc i

s'explica per l'adopció de plantejaments sovint massa idealistes, sense estructura prou definida i sense saber fins on cal fer-se responsable del grau de participació dels associats en les activitats que s'organitzen. La manca d'un ateneu cultural a la capital urgellenca és, per un altre costat, una greu deficiència que dificulta encara més la longevitat i l'activitat de les nostres associacions. Tot i ser una ciutat olímpica i haver millorat en molts aspectes, és lamentable que bona part de les juntes directives de les associacions de la Seu s'hagin de reunir als bars del carrer Sant Ot. El remei és simple, només cal saber què es pretén, no donar gaire importància al nombre d'assistents (ells s'ho perden) i saber quines són les responsabilitats de cadascú. La qüestió de l'ateneu cultural és cosa de l'ajuntament, qui ja fóra hora que es prenguéssin el tema seriosament, i del conjunt d'associacions, que haurien de fer un front comú per demanar-lo amb insistència.

"Tot i ser una ciutat olímpica i
haver millorat en molts aspectes,
és lamentable que bona part de les
juntes directives de les
associacions de la Seu s'hagin de
reunir als bars del carrer Sant Ot"